

Mindez merő elméletnek látszhat, ám a legmeredekebb elméletet sem választja el akkora szakadék a betegágytól, mint általában hiszik. Úgy találtuk Hajdúval, hogy a digitáliszármazékok, melyek annyit segítettek a szenvedőkön a beteg szív működésének javításával, az entrópia csökkentésével hatnak, segítvén a szívet megőrizni specifikus struktúráját és ioneloszlását. Az orvosok gyakran kerülik a digitáliszt, nehogy „meghajtsák” a beteg szívet. Pedig a digitálisz nem „hajtja” a szívet, csupán segít jobban elvégezni a munkáját.

Ha egy új funkciót teremtő vagy egy meglévőt javító mutációnak nagyobb az esélye a megmaradásra, mint az értelmetlen mutációknak, akkor a test fokozatosan meg fogja teremteni a hasznos funkciót végző gépezetet. A helyzet jellemzésére azt is mondhatjuk, hogy az ember nem azért tud beszélni mert véletlenül beszédközpontja fejlődött, hanem azért fejlődött beszédközpontja, mert volt valami mondanivalója.

Hiba lenne azonban a nem használt struktúrák és funkciók elsorvadását tisztán csak negatív jelenségnek tekinteni. Ez is pozitív építési elv, amely segít új berendezéseket kifejleszteni s alkalmazni. Mert az alkalmazás és a fejlődés nemcsak új teremtése, hanem megszabadulás is a haszontalanná vált régitől. Alkalmadtán persze ez is bajt okozhat. Ha például a sejtenyészeteket időközönként megfosztják oxigénellátásuktól, akkor alkalmazkodnak az új helyzethez és visszakapcsolnak az anaerob szaporodás állapotára, elvetvén a biológiai oxidáció mechanizmusát. Ha azután ez a változás lényegivé rögzül, a sejtek nem tudnak többé visszatérni az aerob életformára, s rosszindulatú daganat fejlődik ki.

FORDÍTOTTA: VEKERDI LÁSZLÓ

